

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 76/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI/3 GC 161/19/1000 a jej oznámením zo 16. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████ ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VI/3 GC 161/19/1000 a jej oznámením zo 16. decembra 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa na základe zmluvy o predaji časti podniku č. 2068/2001 z 27. apríla 2001 uzavretej podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prevode majetku“) medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky ako predávajúcim a sťažovateľom ako kupujúcim mal stať novým vlastníkom „*privatizovaného majetku – ██████████ ██████████*“. K prevodu majetku, ktorým mala byť „██████████“, však nedošlo hoci sťažovateľ včas a riadne zaplatil za privatizovaný majetok predávajúcemu“. Tým malo dôjsť k porušeniu zákona o prevode majetku.

3. Sťažovateľ tvrdí, že generálna prokuratúra napriek skutočnosti, že k odovzdaniu majetku v zmysle uvedenej zmluvy nikdy nedošlo, v tom nevidí porušenie zákona o prevode majetku, ale ani iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

4. Predmetnou privatizáciou sa generálna prokuratúra podľa slov sťažovateľa „*opakovane zaoberala - prešetrovala ju... v konaniach sp. zn. Kc/95/16/8800-10, GP SR pod č. k.VI/1 Pz 162/16/1000, VI/1 Pz 316/2003 , VI/2 Pz 308 /2005 a pod VI/1 Pz 293/2005.*“, avšak «*ani v jednom konaní a hlavne v poslednom napadnutom touto sťažnosťou porušovateľka racionálne nedala sťažovateľovi odpoveď, prečo nebol porušený zákon „č. 92/1991 Zb. o prevode majetku...“ , keď k prevodu majetku štátnej stomatologickej ambulancie s dvomi štátnymi zamestnancami v zmysle Výstupného formulára F.1(A)/5 privatizačného projektu číslo 2223, konkrétne bodu 2. a bodu 3. nedošlo... na sťažovateľa ██████████*».

5. Sťažovateľ zvýraznil a podčiarkol, že *«Bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia, prečo porušovateľka nevidí porušenie zákona „č. 92/1991 Zb. o prevode majetku...“ , je neprípustným a svojvoľným spôsobom vyrovnania sa s argumentami, o ktoré sťažovateľ oprel dôvody opakovaných podnetov a navyiac sťažovateľ v podaniach doručených elektronicky porušovateľke dňa 13. apríla 2019, dňa 18. júla 2019 a posledné z 27. septembra 2019 sa nikdy nedomáhal podania mimoriadneho dovolania čo explicitne vyplýva z ich obsahu.»*.

6. Postup generálnej prokuratúry sťažovateľ považuje za *„arbitrárny a vágny je neprípustným lebo odporuje čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, jej zmätočne konanie zakladá stav právnej neistoty sťažovateľa čo je neakceptovateľné v demokratickom a právnom štáte... ktorého imanentným znakom je stav právnej istoty a jeho hlavným atribútom je istota fyzických a právnických osôb“*.

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie takto nálezhom rozhodol:

„1. Základné práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 46 ods.(1) , boli spôsobom vybavenia a Oznámením porušovateľky číslo VI/3 GC 161/19/1000-12 zo dňa 16. decembra 2019 porušené.

2. Ústavný súd SR ruší Oznámenie porušovateľky číslo VI/3 GC 161/19/1000-12 zo dňa 16. decembra 2019 a jej prikazuje obnoviť stav pred porušením základných práv a slobôd sťažovateľa a opätovne konať vo veci prešetrenia Privatizácie [REDAKOVANÉ] na základe privatizačného Projektu číslo [REDAKOVANÉ] schváleného Rozhodnutím Vlády SR číslo 858/2000 zo dňa 25. 10. 2000 podľa výstupného formulára č. F1(A)5 a následne uzavretej Kúpnej zmluvy o predaji časti podniku číslo 2068/2001 zo dňa 27. 04. 2001 s FNM SR č.2068/2001 v zmysle zákona.

3. Porušovateľka je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], advokáta - právneho zástupcu sťažovateľa v celkovej sume 450,28,-Eur. s DPH... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/3 GC 161/19/1000 a jej oznámením zo 16. decembra 2019, ku ktorému malo dôjsť arbitrárnym, svojvoľným a neprípustným vysporiadaním sa generálnej prokuratúry s argumentáciou sťažovateľa.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v rozsahu ustanovenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

17. Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie podanie, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti.

18. Podľa § 31 ods. 4 zákona o prokuratúre každé podanie posudzuje prokurátor podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené.

19. Podľa § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre prokurátor neprihliada na podanie, ktoré je v poradí tretím alebo ďalším podnetom v tej istej veci, ak nadriadený prokurátor nerozhodne inak.

20. Podľa § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre o skutočnosti, že na podanie sa neprihliada, netreba jeho podávateľa upovedomiť.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

21. Ako už bolo uvedené, podstatu ústavnej sťažnosti tvorí nespokojnosť sťažovateľa s vybavením jeho podnetu generálnou prokuratúrou, keďže v jemu doručenom oznámení č. k. VI/3 GC 161/19/1000-12 zo 16. decembra 2019 absentuje odpoveď generálnej prokuratúry na ním predstretú argumentáciu.

22. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľovi je známa judikatúra ústavného súdu aktuálna aj v danej veci, podľa ktorej súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že príslušné orgány prokuratúry podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhovejú podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

23. Vychádzajúc z uvedených téz, ústavný súd pristúpil k oboznámeniu sa s napadnutým oznámením generálnej prokuratúry č. k. VI/3 GC 161/19/1000-12 zo 16. decembra 2019, v ktorom v relevantnej časti uviedla:

„S poukazom na vybavenie vecí Krajskou prokuratúrou Košice pod sp. zn. Kc 2062/03, Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky pod sp. zn. VI/2 Pz 308/05 ako aj na oznámenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo 16. februára 2015 č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-9, z 19. júla 2016 č. k. VI/3 Gc 424/14/1000-14 a z 19. novembra 2019 č. k. VI/3 Gc 444/18/1000-2 je možné ďalšie podania v tejto veci označiť za ďalšie opakované podnety v zmysle ustanovenia § 36 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov...

Podľa § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre som na podania, ktoré je možné považovať za ďalšie opakované podnety vo veci neprihliadol. Nepreskúmal som preto dôvodnosť námietok proti namietaným rozhodnutiam, ani správnosť postupu prokuratúry pri vybavovaní Vašich predchádzajúcich podnetov.

Z hľadiska postupu pri vybavovaní podaní z 13. apríla 2019, 18. júla 2019 a 27. septembra 2019 poukazujem na ustanovenie § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre, podľa ktorého, ak sa na podanie neprihliada, netreba na túto skutočnosť jeho podávateľa upovedomiť.“

24. Ako z citovanej časti napadnutého oznámenia generálnej prokuratúry vyplýva, podstate sťažovateľovho podania sa generálna prokuratúra skutočne nevenovala, teda tak ako sťažovateľ uviedol, nereagovala na jeho argumentáciu. Avšak ústavný súd vo vzťahu k požadovanej ochrane základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu považuje za rozhodnú tú okolnosť, že svoj postup odôvodnila platnou a účinnou zákonnou úpravou týkajúcou sa danej veci a prijatý záver sťažovateľovi oznámila.

25. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj právny názor, podľa ktorého postup orgánu verejnej moci v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv garantovaných ústavou a ani práv garantovaných dohovorom či inou kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00), a zároveň zdôrazňuje, že aj keď je

prokuratúre v zmysle čl. 149 ústavy zverená funkcia chrániť práva a zákonom chránené záujmy fyzických osôb a právnických osôb, nemôže plniť túto funkciu nad rámec, či dokonca v rozpore so zákonom, pretože aj na ňu sa vzťahuje čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

26. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom žiadnym, pre rozhodnutie o ústavnej sťažnosti významným spôsobom nespochybnil vyhodnotenie jeho podania generálnou prokuratúrou ako tretieho (resp. ďalšieho) podnetu v tej istej veci, na ktorý podľa § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre prokurátor neprihliada. Skôr naopak, sťažovateľ v ústavnej sťažnosti takémuto hodnoteniu jeho podania prisvedčil.

27. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra reagovala na podnet sťažovateľa zákonným spôsobom, opierajúc sa o konkrétne ustanovenia príslušného právneho predpisu, ktoré v oznámení citovala, a teda riadne plnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o prokuratúre. Nad rámec ustanovenia § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre sťažovateľovi v oznámení prijatý záver jasne a zrozumiteľne odôvodnila. Jej postupom v súlade s relevantnou právnou úpravou tak nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľa na inú právnu ochranu, a preto ho nemožno hodnotiť ani ako arbitrárny či neprípustný.

28. Ústavnému súdu preto neostávalo iné, iba ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v danom prípade nedošlo.

30. V závere ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) sa už v minulosti v konaniach pred ústavným súdom viackrát (napr.

II. ÚS 280/2015, III. ÚS 63/2016, II. ÚS 902/2016, III. ÚS 719/2017, I. ÚS 472/2017, I. ÚS 430/2019, II. ÚS 320/2019, III. ÚS 22/2020, III. ÚS 24/2020, I. ÚS 25/2020, IV. ÚS 30/2020) neúspešne domáhal vyslovenia porušenia jeho základných práv (najmä podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) obdobnými ústavnými sťažnosťami smerujúcimi proti generálnej prokuratúre v súvislosti s vybavením jeho opakovaných podnetov v rovnakej alebo veľmi podobnej veci. Sťažovateľ takýmto spôsobom zahlcuje ústavný súd podaniami, o ktorých je, resp. musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký alebo veľmi podobný spôsob ich vybavenia v predošlých prípadoch úspešné, a ktorých spracovanie sťažuje ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu